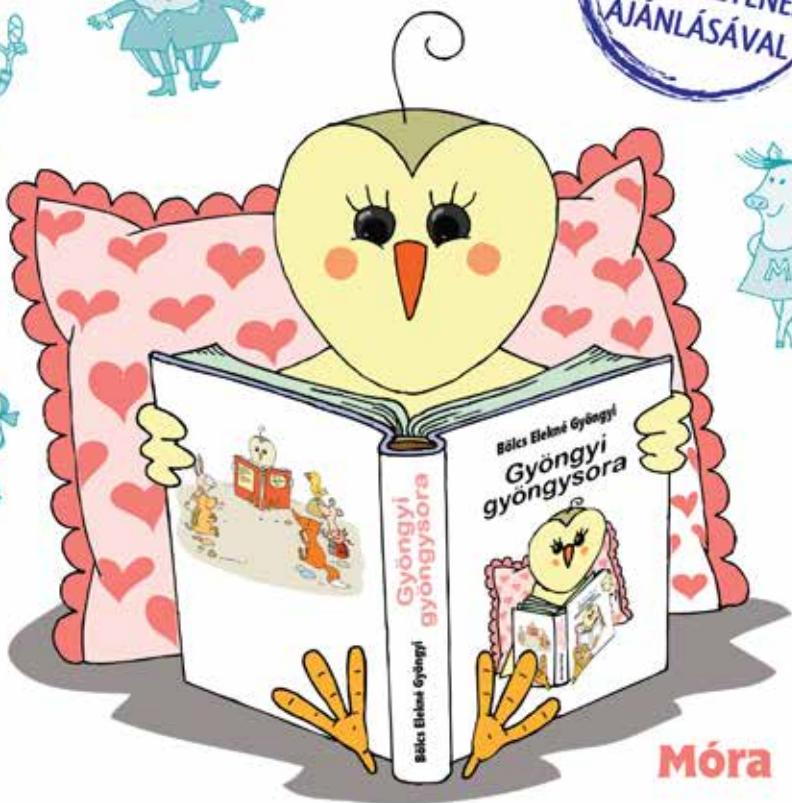

NYELVKINCSTÁR

Bosnyák Viktória

Gyöngyi gyöngysora

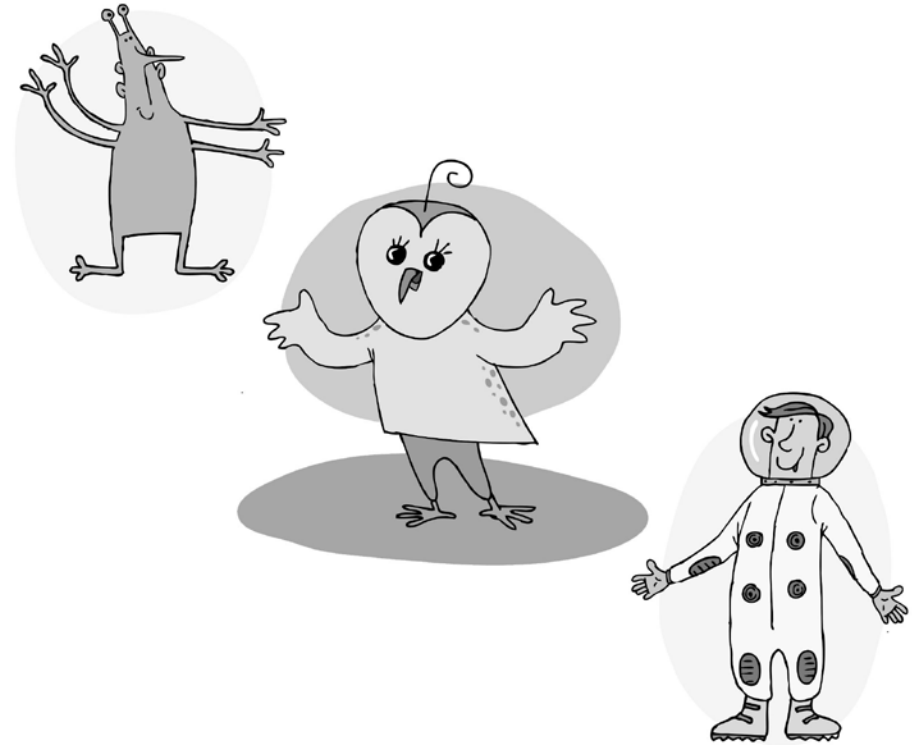
A TANÍTÓK
EGYESÜLETÉNEK
AJÁNLÁSÁVAL

Móra

Bosnyák Viktória

Gyöngyi gyöngysora

Móra Könyvkiadó

A kiadó könyveit kedvezménytel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének
vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli
sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles
felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását
és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához
közvetítését – szigorúan tilos!

© Bosnyák Viktória, 2018
Illusztráció © Szűcs Édua, 2018
© Móra Könyvkiadó, 2018

Kedves kölykök, fiókák, bocskok!

A nevem Bölcs Elekné, de szólítsatok csak Gyöngyinek! Gyöngybagoly vagyok, és ennek a könyvnek az írója. Nem akarok dicsekedni, de a helyzet az, hogy egy kicsit híres is lettem az elmúlt években. Sokan ismerhettek Bosnyák Viktória könyveiből.

A férjem, Elek pedig igazi híresség. Még az olvasókönyvben is szerepel, Károly álnéven *A sirály a király?* című történetben. (Ezt a butaságot az író találta ki, de most ne vesztegessünk rá több szót.)

Az esküvőnk előtt Budapesten éltem, és az Országos Széchényi Könyvtárban dolgoztam könyvtárosként. Csodálatos évek voltak. Magamfajta gyöngybagoly elképzelni sem tud jobb munkahelyet magának, mint az ország legnagyobb könyvtárát. De Elek egyszerűen levett a lábamról, amikor megkért. Fél térdre ereszkedett, elővette a gyűrűt, és azt kérdezte:

– Nejem leszel?

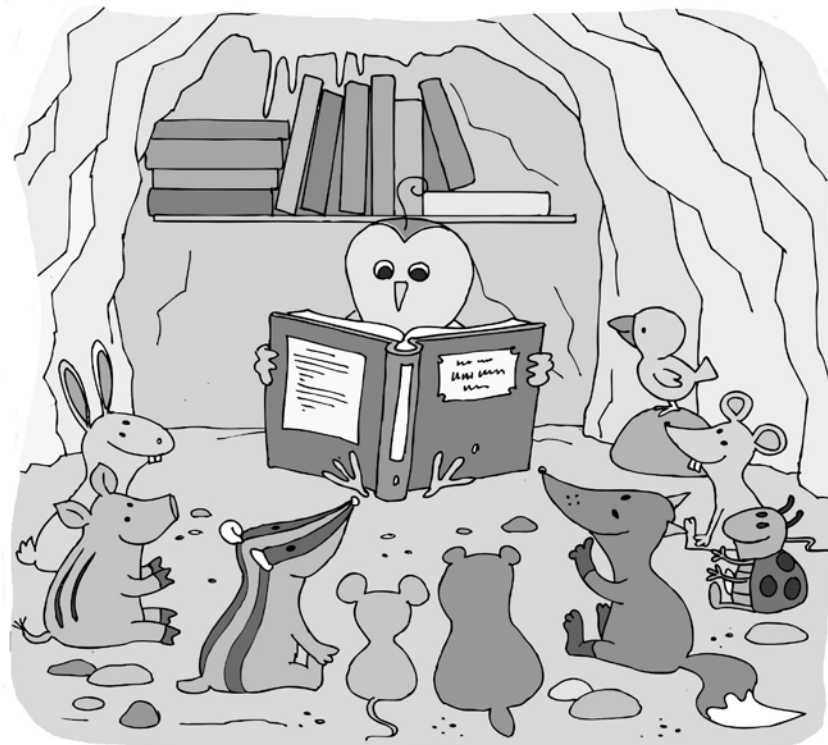
– Hú! – rebegtem erre, de végül sikerült ki-nyögnöm egy igent.

Szívesen maradtam volna a fővárosban, de Elek hallani sem akart róla. Ragaszkodott a barátaihoz és a Nevenincs erdőhöz. Rábeszélte, hogy az esküvőt ne a híres Mátyás-templomban tartsuk, hanem a Kossuth réten, ahol a te- rebélyes tölgy áll. Amikor ebbe beleegyeztem, úgy éreztem, hogy a szerelem teljesen elvette az eszemet.

A se nem kerek, se nem szögletes erdő lakói szívélyesen fogadtak, különösen vőlegényem, illetve ma már a férjem legjobb barátja, Mihály. Ő itt a király, mégsem hordja fenn az or- rát. Vagyis a csőrét.

Nászajándékba minden esküvői vendégtől könyvet kaptunk, így összegyűlt egy egész könyvtárra való. A pálmaliget mögött rendez- tük be a Bölcs Házaspár Könyvtárbarlangját, ahol én vagyok a könyvtáros. Nem mondom, az előző munkahelyemen több könyv volt, de én nagyon is jól érzem magam itt.

A kicsinyeket Szilvi barátnőm tanítja az er- dei iskolában. Gyakran elhozza őket a könyv- tárba, és olyankor mindig azt kéri, hogy meséljek nekik. Szeretik, amikor felolvasok, de azt még jobban, ha új történetet találok ki. A vicces

nyelvtörőkért is rajonganak. Szilvi tanító néni sirály, ha valaki nem tudná. (Csúnya dolog a pletyka, ezért ne is várja tőlem senki, hogy eláruljak bármit arról, ami Szilvi és Mihály között van. Vagy inkább nincs.)

De vissza a könyvekhez!

Az én bölcs uram javasolta egyszer, hogy ír- jam is le a meséimet. Ő így fogalmazott:

– Idehallgass, gyöngyös bokkrétám! – Mert így becéz engem. – Bár én nem Benedek Elek,

hanem Bölcs Elek vagyok, azt azért biztosan állíthatom, hogy a te meséid és nyelvtörőid elbűvölőek. Csupa gyöngyszem. Igazán kár, hogy csak a Nevenincs erdő iskolásai hallhatják. Ott a helyük könyvtárunk polcán. Sőt! Ott a helyük minden könyvtárban. (Még az Országos Széchényi Könyvtárban is.) Írd hát le őket, hogy bárki elolvashassa!

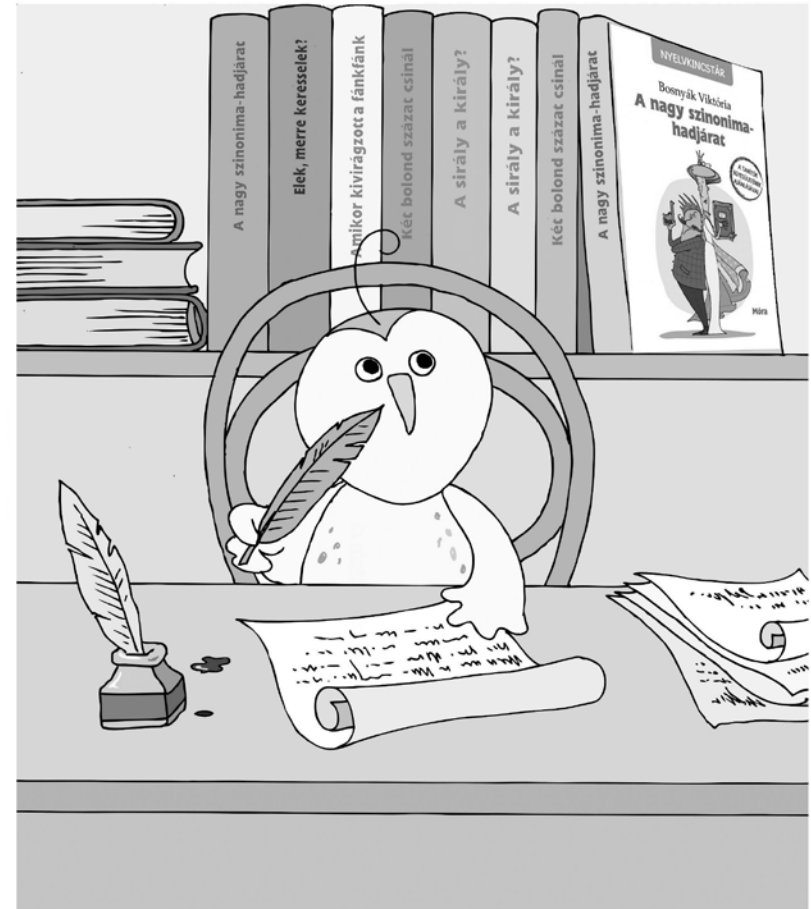
Tudom, hogy az én Elekem elfogult. Szerintem minden elbűvölő, amit csinálok. Például az, ahogyan port törölgetek otthon, a terebélyes tölgy odvában. De azt is tudom, hogy nála bölcsőbb bagoly nincs, ezért hallgattam rá.

– Lelkem, Elekem! – feleltem, mert amióta itt, vidéken lakom, szeretek ilyen népiesen fogalmazni. Persze nem mindig sikerül. Szóval, azt mondtam neki: – Lelkem, Elekem! Igazad lehet! Már is nekilátok annak a mesekönyvnek. De az nagy munka ám, ugye tudod? – Természetesen tudta, ez csak amolyan költői kérdés volt, amire az ember nem vár választ. – Attól tartok, hogy amíg készen nem lesz, rád marad minden házimunka. Mostantól nem érek rá főzni, mosogatni, takarítani.

– Nem nagy áldozat – felelt az én jó uram. – A fő, hogy a könyved elkészüljön.

Így hát most itt ülök a könyvtárban, és írok.

Már azt is tudom, hol lesz a könyvem helye, ha elkészült. A gyermekkönyveknél, a B betűs polcon, Bosnyák Viktória műveitől jobbra, az ábécérendnek megfelelően. Alig várom, hogy a borítón díszeljen a nevem: Bölcs Elekné Gyöngyi.

Gyöngyi első, csókos nyelvtörője (BIBIRCSÓKOS)

**Bibis a bibircsókös bába lánya lába,
ezért Böbe, a bibircsókös bába
lánya máma nem megy bálba.**

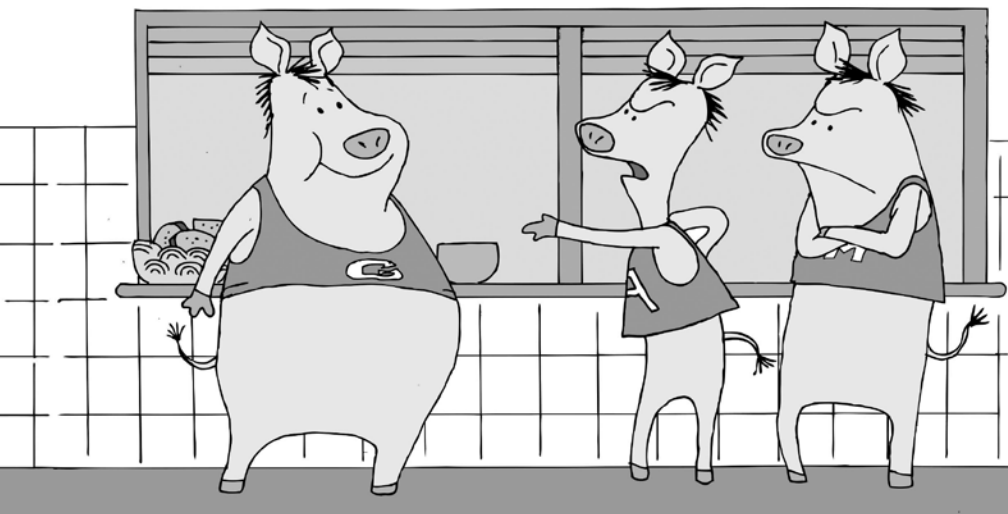

Betűrendes társaság

Volt egyszer huszonhárom malac. Vadak voltak. Vagyis szelídek, de vadak. Vadmalacok. Olyan csíkos hátúak, mint a krumplibogár. (Csak sokkal cukibbak, legalábbis a vaddisznómamák szerint. A krumplibogár-anyukának erről teljesen más a véleményük.) Szóval, hasonlíthatjuk őket a csíkos bogarakhoz, ha ez segít bárkinek is abban, hogy elképzeljen huszonhárom kis röfit, akik egy osztályba járnak. Egyikük, Gerzson sokkal, de sokkal kövérebb volt, mint a többiek, mert az erdei iskolában tízórainál, ebédnél meg uzsonnánál is mindenkit megelőzött, és sokkal, de sokkal többet evett, mint a többiek. Aki nem sietett eléggé, annak egyáltalán nem is maradt étel. Koroghatott a gyomra.

Mindenki ismeri a mondást, hogy „Éhes disznó makkal álmodik”. Hát Gerzson nem éhes disznó volt, hanem jóllakott. Mégis mindig makkal álmodott. Vagy bármi más ehető dologgal. A többiek meg hiába is álmodtak róla, hogy teletömhetik magukat. Az álom csak álom maradt.

– Disznóság! – morgolódott egy napon a legsoványabb, legfélénkebb malac, akit Adorjának hívtak. – Miért mindig csak Gerzson tömheti magát degeszre?

– Azért, mert csak – jelentette ki Gerzson.

– Ez igazságtalanság – tiltakozott Adorján.

– Szerintem is! – mondta egy másik vadmalacka, akinek hangosan korgott a gyomra. A neve Bonifác volt.

– Éhen halok – panaszkodott Roni.

– Kilukad a gyomrom – morgott Ottokár.

– Kopog a szemem az éhségtől – jelentette ki Ronaldo.

– Nem bírom tovább – sóhajtott Timur.

– Elég volt ebből! – csattant fel Marci.

– Elég bizony! – értett egyet vele Marcel és Marcell is.

– Röff! – nyilatkozott a dologról Tim.

– Kaját! – kiáltott fel Gergő.

– Éhesek vagyunk! – skandálta Oti.

– Enni akarunk! – rímelt rá Kolos és Kolozs.

– Addig-addig rőfögünk, míg enni nem kapunk! – zengte kórusban Tom, Gergely, Timót, Ronald és Ron.

Timur pedig dobogta hozzá az ütemet.

– Tennünk kell valamit! – pattant eléjük Marcsi, az egyetlen lány az osztályban. – Álljunk szépen sorba!

Ezzel mindenki egyetértett. Hatalmas tolatkodás, lökdösődés kezdődött.

– Mi ez a tömegverekedés? – kérdezte Kolompér igazgató úr, az erdei iskola vezetője, aki történetesen csíkos hátú krumplibogár volt.

– Szeretnénk sorban állni az ebédhez, de nem sikerül – magyarázta Marcsi.

– Hát álljatok tornasorba! – mondta az igazgató.

A vadmalacok engedelmeskedtek, és egy pillanat alatt szépen sorba álltak. Még ki is húzták magukat.

– Na ne már! – tiltakozott váratlanul Kolos.

– Bizony, hogy ne! – mondta Timót.

– Ezt nem hiszem el! – kurjantott Marcell és Marcel egy disznóként.

Még mielőtt kitört volna a teljes káosz, Kolompér igazgató úr megkérdezte:

– Mi nem tetszik, gyerekek? Nagyon szép, szabályos tornasor. Hátul a legkisebb, Oti, elől a legnagyobb, Gerzson.

– Hát éppen ez a baj! – felelt az igazgatónak Marcsi. – Mindig Gerzson az első, és felfalhat mindent. Nekünk nem marad egy falat sem. Éhesek vagyunk.

– Értem – bólintott a krumplibogár. – Akkor legyen fordított tornasor! Elöl Oti, a legkisebb.

Ez persze Gerzsonnak nem tetszett.

Kolompér igazgató úrnak nem volt jobb ötlete.

– Mi lenne, ha ábécérendbe állnának? – szölt ki most a tűzhely mögül a konyhás néni.

– Jó ötlet – ismerte el az igazgató. – Gyerünk, gyerekek, álljatok betűrendbe!

De a kis vadmalackák nem tudták, hogy kell. Még nem tanulták.

Épp ekkor ért oda Szidónia néni, a tanítójuk.

– Csak beugrottam a tanáriba egy pillanatra – mondta bocsánatkérően az igazgatónak.

– Kedves kolléganő! Meg tudja tanítani az osztályának az ábécérendbe rendeződést még ebéd előtt? – kérdezte az igazgató. De ez valójában nem kérdés volt, hanem felszólítás. Mondhatta volna úgy is, hogy: „Tanítsa meg az ábécérendet még ebéd előtt!” Ám az igazgató nem felejtette el, hogy Szidónia óriáskenguru, ő meg egy kis krumplibogár, akit a tanító néni bármikor zsebre vághat. Vagyis erszénybe.

– Lássuk csak! – mondta a tanító néni. – Szerintetek mit jelent az ábécérend, más néven betűrend?

